

sõita, ega loer ärgand üles. Warblane lõp-
pes silmapilk laulmast, karjus: „Mees sõida
kõrwale, muidu saame teine teisega kimpu,
ja mina teen sind waejeks!” Voorimees
hirmutas, pilkas: „Kuula imed, ta meest, ta
äbwardamist!” plaksutas piitsaga ja sõitis
koera wangfreratastega surnuks. Warblane
hüüdis: „no no mees, oled minu wenna
frantsi tapnud, seda pead sa oma wangfre
ja hoostega maksma!” Voorimees naeris:
„Taga paremine!” sõitis edasi, jäi ise tuf-
kuma. Warblane lipsti esimese waadi prundi
kallale, nokkis ja tõmbas, wiimaks prunt
wäljas, wiin jooseb sorinal wangrist maha.
Mees kuuleb sorinat, läheb waatama, waat
warsti tühi, sai aga weel mõnda lonksu rüü-
bata, ohkas: „Oh ma waene mees!” Warb-
lane wastu: „Ega sa weel waene kül!” len-
das hobuse pähä, nokkis mõlemad silmad peast.
Mees rutu kirwe wööst wälja, tahab warb-
last tappa, silmad wiinast kirjud, lööb kar-
plauht hobuse pähä, hobune warsti otsas.
Mees jälle: „Oh ma waene mees!” „Ega sina

weel waene kül,” kostab warblane, läheb teise
waadi kallale ja senni kui voorimees nufra mee-
lega ühe hobusega edasi sõidab, tõmbab tasahil-
juseste teise prundi wälja, wiin puhas puhasse.
Mees ohkab: „woi, woi, mina waene!”
Warblane wastab: „Ega sa weel waene kül,”
warsti teise hobuse pähä, nokib silmad peast
ära; mees wõtab jälle kirwe kätte, tahab tu-
list wiha täis warblase surnuks lüa, ostab
jälle hobuse pead, hobune surnud, warblane
lendab taewa poole. Mees nagu meeletu,
tittub pentäidena hiutjõid peast wälja, ulub:
„Oh mind waei, oh seda õnnetust!” warb-
lane wastu: „Dot, oot”, aga nüüd ma lä-
hen sind kodu waejeks tegema,” ja lendas
ära.

Mees jättis wangfre hobuse raipega maan-
tee peale seisma, ja hakkas wiha ja walluga
koju poole kõndima. Kodu rääkis naeste-
rahwale oma wiletjõust, juba naene hakkab
kaebama hirmus hulk lindu aidas olla ja
kõik wiljawarandust ära süüa. Tähtsõid mõlemad
aita, seal oli lindu tuhande kaupa, warblane